

леній траві, а під ногами сиплються з трави, як роса, золоті іскри, блискучі брилянти, й печуть її в ноги, як оговні іскри. Озирається Ганя на яр, а їй здається, що вона вже бриде по яру, як по воді, в розтопляному золоті. Густе золото обливає їй ноги, хлюпочеться, бризкає, блищить краплями проти сонця, заливає цілий яр, як ставова вода. Її ноги грузнуть, задержуються; їй тяжко ступати, як у прудкій воді на броду. А золото все глибшає, підіймається висче, заливає її й Яся. Вона поглядає на Яся, а в його очі страшні, звірячі, лице його таке але, червоне, що вона й боїться його, й хапається за його руки, щоб не потонути в тому чудному ставу.

— Господи! як важко брести! коли-б до ставочка! — лепетала Ганя, дивлячись на стелю. — Ой пити, пити хочу! Ясю, голубчику, достань міні водиці!

І здавалось їй, що вона нагнулась над криницею, достала горячими губами води. Коли дивиться, а то не криниця, а дзеркало; в йому вона побачила своє страшне, бліде лице, свої широкі очі. Переляк однімає в неї пам'ять, розум. Все завертілось перед її очима, забризкало іскрами, вірками, запашило вогнем.

Недовго мучилась Ганя; швидко й вмерла. Її поховали, в саду, під черешнями. Сестри обсадили квітками її могилу, а білий цвіт черешні що-року обсіпає з верху землю, під котрою лежить безгрішне тіло. Що-року на проводи збираються всі дочки отця Федора, всі родичі й ставлять під черешнями панахиду за впокій її душі.